

KEŞİF TAKIMI - 7

KANAT TAKIP UÇMAK MI!

MEHMET
SARIASLAN

 İLKOKULLUYUM

Resimleyen:
Öznur Duyum

KEŞİF TAKIMI - 7

KANAT TAKIP UÇMAK MI!

MEHMET SARIASLAN

1. Baskı -İlkokulluyum Yayınları, İstanbul 2023

KEŞİF TAKIMI - 7

KANAT TAKIP UÇMAK MI!

MEHMET SARIASLAN

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, İlkokulluyum Yayınları'na aittir. Tüm hakları saklıdır.

Yayınevi Sertifika no:

Matbaa Sertifika no:

Yazar: Mehmet Sariaslan

Resimleyen: Öznur Duyum

Editör: Ebru Türk

Yayın Danışmanları: Dr. Öğrt. Üyesi Gürbüz Çalışkan

Dr. Tolga Alver

Yayın Koordinatörü: Burak Demir

Grafik Tasarım: Ayşe Günay

Baskı ve cilt: Anıt Matbaacılık

www.ilkokulluyum.com

Bandrol uygulamasına ilişkin Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5. maddesinin 2. fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

-Ahmeeet! Oğlum, saatlerdir kuşları seyre diyorsun. Gel de bir şeyler ye. Bir deri bir kemik kaldın.

-Tamam anne, birazdan geliyorum.

Ahmet'e seslenen annesini gören komşusu araya girdi.

-Komşum, güzün gelişi yazdan bellidir. Bırak uğraşsın çocuk.

-Haklısın, görünen köy kılavuz istemez.

Ahmet'in annesi ve karşı komşusu sohbet ederken Keşif Takımı sokaktan geçiyordu.

Bir ara Eymen'in gözü evinin bahçesinden kuşları seyreden Ahmet'e takıldı.

-Ahmet ağabey! Ne yapıyorsun?

-Kuşların kanat yapılarını ve nasıl uçtuklarını gözlemliyorum.

-Neden?

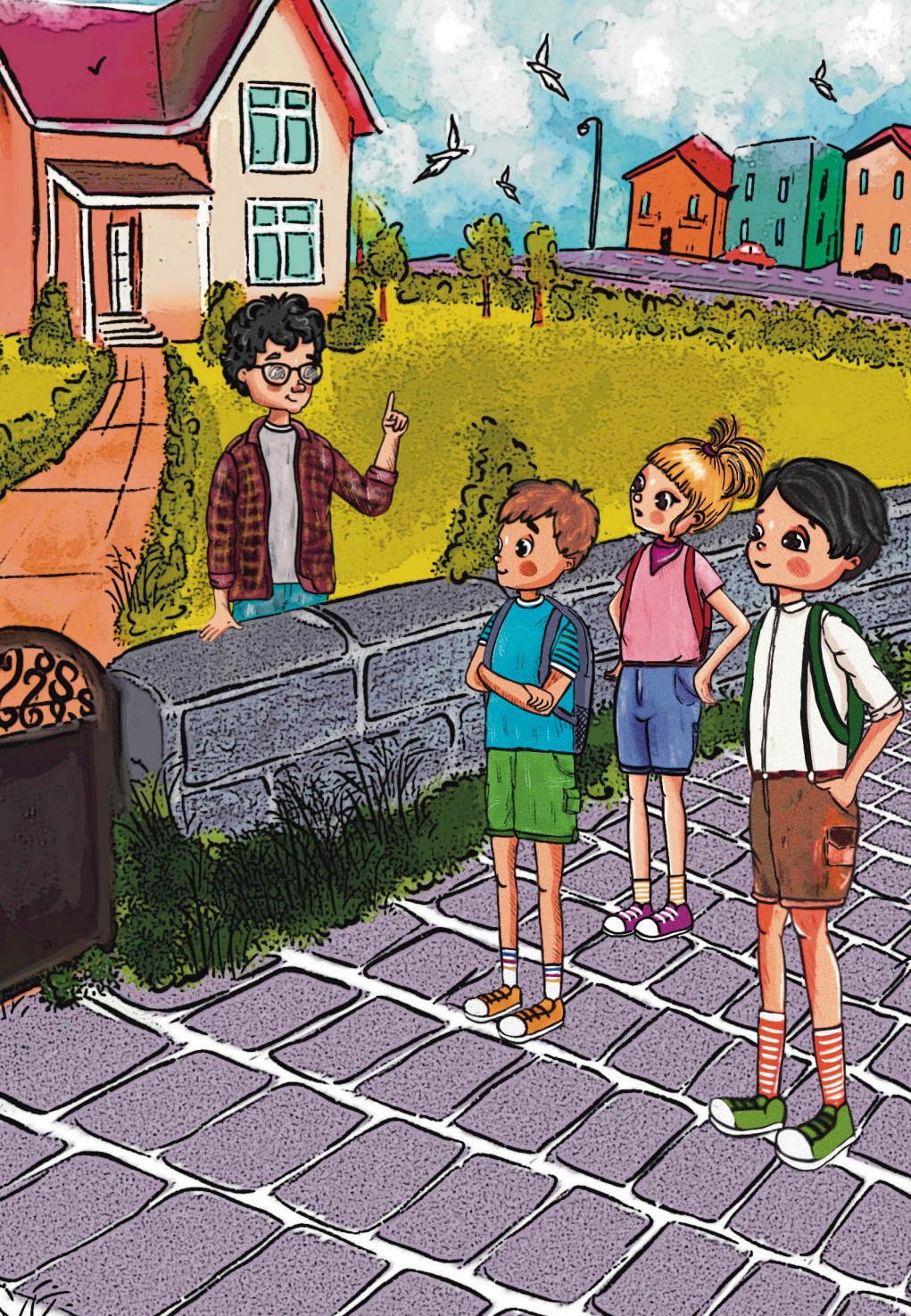
-Bir kanat tasarlayıp insanların özgürce uçmasını sağlamak istiyorum.

-İnsanların kendi başlarına uçabileceğini düşünmek ne heyecan verici!

Gölce:

-Biz de kütüphaneye gidiyoruz. Gelmek ister misin?

-Ben de bazı icatların nasıl yapıldığını araştırmak istiyordum. Birkaç gündür işlerim çok olduğundan kütüphaneye gitmeyi erteliyordum. Erteye kalan, arkaya kalır. Şimdi sizinle gitmek iyi bir fırsat olacak.

Keşif Takımı ile Ahmet yola çıktılar. Ağaçlık bir yolu geçip Fatih Camii Kütüphanesi'ne geldiklerinde bir görevli onları karşıladı:

-Hepiniz hoş geldiniz. Hayırdır Ahmet Çelebi? Bu sefer de proje ekibinle birlikte mi geldin?

Ahmet, kütüphane görevlisinin sorusuna tebessüm ederek cevap verdi.

-Birkaç şeyi araştırmam gerekiyordu. Keşif Takımı da buraya geliyormuş, peşlerine takılıp geldim.

-Akan su yosun tutmaz. Hareketlilik, canlılık ve çalışkanlık insanı üretken yapar.

Kapıdaki görevliyle yaptıkları kısa sohbetin ardından kütüphaneye girdiler.

Kerem merakla:

-Sana neden "çelebi" diyorlar?

-Okuyup araştırma yapmayı seviyorum.

Bu yüzden çarşı eşrafı bana “görgülü, bilgili, ince” anlamına gelen bu lakabı taktı.

Eymen:

-Bu kütüphanede birçok medreseden getirilen kitaplar varmış. Hatta okuyucuların birbirini beklememesi için kitapların birden fazla nüshası olduğu söyleniyor. Doğru mu?

Ahmet:

-Doğru, çok eski kitapları burada bulabilirsiniz.

Kerem:

-O zaman kitaplar içinde kaybolmaya hazır mısınız?

Herkes bu soruyu tasdik ettikten sonra raflar bir bir incelenmeye başlandı. Eymen rafların üzerini işaret ederek:

-Rafların üst kısımlarında içlerinde hangi tür kitapları bulabileceğimiz yazıyor. Fizik, tıp, astronomi ve daha niceleri...

Gölce:

-Ben tıp bölümündeyim.

Ahmet:

-İzninizle, ben de astronomiye bakacağım.

Kerem fizik bölümüne, Eymen de coğrafya raflarına göz gezdirmek üzere kütüphane içinde dağıldılar. Çocuklar kendi ilgi alanlarıyla ilgili kitapları incelemeye başladılar. Bazı kitaplar tarih kokuyor gibiydi. Sayfaları sararmış, yıpranmış; hatta ciltleri ayrılmıştı. Buna rağmen onları okuyarak yüzyıllar öncesine uzanmak bambaşka bir keyifti. Gölce raftan eline bir kitap aldı.

-İbn-i Sina'nın kitabına bakın. Neredeyse bin yıl öncesinde yazılmış.

Kerem de gözünü elindeki kitaptan ayırmadan ekledi:

-Newton da ilk yansıtma teleskobu geliştirmiş.

Eymen:

-Ben İlk Çağ'ın önemli coğrafya kitaplarından "Geographica"yı inceliyorum. Size de tavsiye ederim. Ahmet ağabey ya sen?

Ahmet, Eymen'in bu sorusunu duymadı bile. Aradığı kitaba dikkat kesilmişti.

-Ne kadar meşgulsen, bize kulak vermiyorsun.

Ahmet'ten ses çıkmayınca Eymen de incelediği kitaba döndü. Kimseden çıt çıkmıyordu. Yaklaşık iki saat geçmişti. Kitaplara o kadar kendilerini kaptırmışlardı ki saate bakmak akıllarına bile gelmemişti. Kütüphane görevlisi kapanış saatini hatırlatmaya gelmişti. O sırada bir ses duyuldu. Çocuklar birbirine baktı. Kütüphane görevlisi:

-Çocuklar iyi misiniz?

Kardeşlerine göz atan Eymen:

-Evet, biz iyiyiz.

O anda çocukların aklına Ahmet geldi. Hemen onun yanına koştular. Ahmet'i yerde yatarken buldular. O sırada görevli de yanlarına geldi. Ahmet'in başını kollarının arasına alıp kendine getirmeye çalıştı. Ahmet, kısa süre sonra ayıldı.

-Ne oldu? Neden toplandınız başıma?

Görevli:

-Seni ayıltmaya çalışıyorduk; bir gürültü koptu, yanına geldik, seni yerde yatarken bulduk.

-Şey, başım...

-Ne oldu hatırlayabiliyor musun?

-Hasan Çelebi.

-Hasan mı? O da kim?

-Lâgari Hasan Çelebi.

-Allah Allah, o kim yahu?

-Roketle dikey uçuşu başarıyla sonuçlandırmış ilk insan.

-Adamın senin bayılmanla ilgisi ne?

-Şurada duran tabureyi aldım. En üst raftaki Evliya Çelebi'nin kitabını almak için uğraştım. Parmak uçlarıma basarak rafa uzanmaya çalıştım. Almama ramak kalmıştı ki yere düştüm. Başımı rafa çarptım, bayılmışım.

Kütüphane görevlisi ve çocuklar Ahmet'in elinden tutup kaldırdılar.

-İlahi Ahmet bizden yardım istesene!

Ahmet, düştüğü yerden kalkıp üstünü başını düzeltti. Ardından görevli kapanışa yarım saat kaldığını hatırlatıp yanlarından ayrıldı. Ahmet başını tutarak:

-Kafam davul gibi şişti. Neyse ki bulduğum kitaba değdi.

Kitap kokusu ve kütüphanenin sessiz atmosferi insanı dinlendiriyordu. Bir süre kitaplara baktılar. Rafların arasında dolaşan Kerem elindeki kitapları kenara bıraktı.

-Ahmet ağabey, biraz önce bahsettiğin kişiyi yani roketin mucidini merak ettim. Bahseder misin?

-Tabii. Evliya Çelebi kitabının bir bölümünde bundan bahsediyor. Lâgari Hasan Çelebi ve yardımcıları, bir gece Sarayburnu'na gelmişler. Hasan Çelebi, kendi tasarladığı yedi kollu fişeğe binmiş. Çırakları da fişeklerin altındaki barutu ateşlemişler. O anda denizin yüzeyi öyle bir aydınlanmış ki izleyenlerin gözleri kamaşmış. Hasan Çelebi de göğe fırlamış.

Gölce:

-Eeee sonra?

-Onu bir daha gören olmamış.

Eymen üzgün bir sesle:

-Böyle bir bilim insanını kaybetmek üzücü.

-Yok, yok. Dinleyin, devamı daha heyecanlı.

Ahmet hikâyenin geri kalanını ballandırarak anlatmaya devam etti.

-Padişah ve yanındakiler karanlık gökyüzünde adamın kaybolduğunu görünce ümitsizlik içinde saraya geri dönmüşler. Hâlbuki Hasan Çelebi, fişeğinin barutu kalmayıp yere doğru düşerken kollarındaki kartal kanatlarını açmış. Sinan Paşa Köşkü önünde denize iniş yapmış. Oradan da yüzerek padişahın huzuruna gelmiş. "Padişahım, size gökyüzünden selam getirdim." diyerek şaka yapmış. Padişah Sultan Murad da başarısının karşılığı olarak onu bir kese altınla ödüllendirmiş.

Hikâyenin sonu çocukları gülümsetmişti.
Hiçbiri böyle bir sonu beklemiyordu.

Kerem:

-Maceraya bak. Filmlere konu olur.

-Katılıyorum, daha neler var neler...

Gölce:

-Anlat, anlat biz dinleriz.

-İlk başarılı kanatlı uçuş denemesi yapan
kişiyi biliyor musunuz?

-.....

Sorunun cevabını bilen yoktu.

-İsmail Cevheri adında bir Türk bilim insanı var. Bu zat, uçmanın yollarını araştırmış ve çeşitli kanat tasarımları yapmış. Benim de çalışmalarını takip ettiğim bilginlerden biri. Cevheri, kapıya benzer yapay kanatlar tasarlamış. Bu kanatlarla evinin bahçesinde uzunca bir süre uçuş denemeleri yapmış.

Tüm hazırlıklarını tamamlayınca yüksekçe bir yerden aşağıya doğru uçmaya karar vermiş.

Ahmet anlatmaya devam ederken ardı ardına "Paaat!" sesleri gelmeye başladı.

Gölce:

-Galiba deprem oluyor. Buradan çabuk çıkalım. Çocuklar önde, Ahmet arkada çıkış kapısını aramaya koyuldular. Ne olduğunu anlayamamışlardı. Raflardan kitaplar düşüyordu. Kitaplar, çocukların kendilerini fark etmelerini mi istemişti? Yoksa rafların arasında konuşan çocuklar, istemsizce raflara mı yaslanmışlardı. Belki de kütüphane görevlileri onlara bir şaka yapmıştı. Oysa şakacı insanlara da benzemiyorlardı.

Ahmet iki raf arasından geçerken aniden durdu. Rafların arasından yukarı doğru ba-

kıyordu. Çocuklar da hemen arkasında durdular.

Ahmet:

-Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?

Eymen:

-Neyi?

-Yukarıdakini.

-Yukarıda kimse yok ki.

-Yahu kanatlarını açmış bize yaklaşıyor.

Kerem:

-Ahmet ağabey bizi iyice korkutmaya başladı. Kendine gel.

-İyice yaklaştı...

-İsmimi epey andınız. Artık tanışma vakti geldi. Ben Hezarfen Ahmet Çelebi. Hezarfen lakabını aldım; Hezarfen; bin bilimi olan, çok şey bilen anlamına gelir. İsmail Cevheri

ve Leonardo da Vinci çalışmalarına ilham kaynağı oldu. Bu bilginlerden etkilenip hava akımları ve kuşların uçuşunu inceledim.

O sırada hâlâ kitapların yere düşme gü-rültüsü duyuluyordu. Hezarfen Ahmet Çele-bi devam etti:

-Günlerce, aylarca evimde çalışmalar yaptım. Sonunda yapay kanatlar geliştirdim. Tasarladığım kanatların dayanıklılık dere-cesini görmek için İstanbul Okmeydanı'nda deneyler yaptım. 1632'de uçmaya karar ver-dim. Lodoslu bir havada tüm İstanbul halkı beni izlemek için meydana toplanmıştı. Tüm ağaçlar ve çiçekler, rüzgârın etkisiyle dans ediyordu. O an kalp atışlarım hızlandı. Bunu kimseye fark ettirmemeye çalıştım. Çünkü yaptığım çalışmanın herkes tarafından gö-rülmesini istiyordum.

Kütüphane görevlisi çocuklara seslendi:

-Çocuklar!

Ama onlardan hiç ses gelmedi. Âdeta nutku tutulan çocuklar büyülenmiş şekilde yukarıya bakıyordu.

-Ağır adımlarla Galata Kulesi'ne çıktım. Kuş kanatlarına benzer tasarımı kollarıma taktım. O esnada şöyle bir etrafa baktım. Bir kez olsun bu tarihi şehri gökyüzünden seyredebilmek en büyük hayalimdi. Derin bir nefes aldım. Kendimi Galata Kulesi'nden boşluğa bıraktım. Kuş misali gökyüzünde süzöldüm. Tüm şehri gökyüzünden seyretmek, hayatta tattığım en büyük zevkti. Uçarak İstanbul Boğazı'nı geçtim. Yüzlerce metrelik mesafeyi katedip, Üsküdar'daki Doğancılar'a indim.

Lafı biter bitmez araya giren Evliya Çelebi:

-İnsanın uçma deneyiminin başlangıcı olan bu olayı anbean kaydettim. Bu olay tüm dünyada büyük yankı uyandırdı. Hatta dönemin padişahı IV. Murad da bu uçuş denemesini oldukça beğendi ve takdir etti. Bir kese altın ile de Hezarfen'i ödüllendirdi.

Eymen:

-Ahmet ağabey iyi misin? Sana diyorum. Tarihi bir kişilik gibi konuşmaya başladın. Heey!

Gölce:

-Galiba olayın etkisinden çıkamadı. Hâlâ olayın şokunda.

O sırada kitaplar düşmeye devam ediyordu. Düşmenin şiddetiyle de bazı raflar devrilmeye başlamıştı.

Kerem:

-Kaçın!

Eymen Ahmet'in koluna girip onu çıkış kapısına doğru götürdü. Kapıya yaklaştıkları esnada kütüphane görevlisi:

-Durun! Nereye gidiyorsunuz?

Eymen:

-Canımızı kurtarmaya.

-Korkmanıza gerek yok. Sakin olun.

Kerem:

-Neden?

Kütüphane görevlisi devam etti:

-Ahmet, üst raflardan kitap almaya çalışırken bazı kitapları yerinden oynatmış. Bunu da fark etmemiş. Siz aranızda konuşurken muhtemelen raflara yaslandınız. Kitaplar da düşmeye başladı. Biri düştü mü diğerleri de arkasından gelir. Birkaç defa size seslenmeye çalıştım ama duymadınız. Büyülenmiş gibi tavana bakıp durdunuz.

Gölce iki elini göğsüne koyup:

-Oh beee! Ödüm koptu. Yer yerinden oynuyor sandım.

Kerem:

-Ben de bir sürü bilginden bahsedince bir an yanımıza geldiler diye düşündüm.

-Ahmet kendine gelememiş gibi duruyor. Ahmet! Evladım niye bu kadar daldın?

-Şey, şey ben...

-Evet sen?

-Ben küçüklüğümden beri nasıl uçabilirim diye araştırma yapıyorum. Bunun için de insanlık tarihindeki ilk uçuş denemelerini inceledim. Bu incelemelerim sırasında Hezarfen Ahmet Çelebi karşıma çıktı. Benim idolüm oldu diyebilirim. Hatta babam da kendisini çok severmiş. İsmimi de bu yüzden vermiş.

-Eeee, bu anlattıklarının kendinden geçmenle ne alakası var?

-Keşif Takımı'na Evliya Çelebi'nin "Seyahatname" isimli eserinden birkaç anekdot aktarıyordum. O sırada o kadar etkilenmişim ki rafların üzerinde kanatlanıp uçan bir adam gördüm. Hatta Hezarfen Ahmet Çelebi olduğunu söyledi. İnanmazsanız onlara sorun.

Keşif Takımı'nı işaret etti ama çocuklar tepkisiz kaldılar.

-Bir yaşıma daha girdim. İlk defa böyle bir şey duyuyorum. Çocuklar Ahmet'in dedikleri doğru mu?

Gölce:

-Bize yukarı bakın diye bağırdı. Biz de heyecanla baktık.

-Eeee?

-Yaklaşıyor dedikçe heyecanımız arttı.

-Sonra?

-Sesini değiştirip anlatmaya başladı.

-Kim?

-Ahmet ağabey.

-Allah Allah! Eee sonra?

-Ben Hezarfen'im diyerek başladı. Ne var ne yok anlattı.

-Vay be!

Eymen:

-Sonunda da Evliya Çelebi lafa girdi.

-Bak şimdi daha da ilginç hale geldi. O ne dedi?

-O da Hezarfen Ahmet Çelebi'nin ilk uçuş denemesini canlı olarak izlemiş. Tüm detayları da kitabına aktarmış.

-Allah Allah! Bence de siz kitaptan fazla etkilenmişsiniz. Biraz da acıkmışsınız. Şimdi yardım edin de kitapları tekrar yerlerine yerleştirelim. Sonra da evlerimize gidelim. Kapanış saatimiz geldi.

Çocuklar kütüphane görevlisi ile birlikte kitapları raflarına özenle yerleştirdiler. Yerdeki kitapları alırken kitap kapaklarını da inceliyorlardı. İşlerini bitirdiler. Ahmet çıkarırken kütüphaneden bir kitabı da ödünç aldı.

Çocuklar, evlerine gitmek için yola çıktı. Taşlı sokak epey uzundu. Yer yer ağaçlar ve çiçekler vardı. Ahmet'in koluna giren Kerem:

-İsmail Cevheri'nin hikâyesi yarım kaldı. Devam eder misin?

-Seve seve. İsmail Cevheri; astronom Abbas İbn Firnas'tan çok etkilenmiş. İbn Firnas'ın büyük kuş kanatları gibi yaptığı bir aleti detaylarıyla araştırmış. Hatta bu kanatlarla havada uzun süre kuşlar gibi süzülüğünü sonra da sağ salım yere indiğini duyunca epeyce heyecanlanmış. Sonra da kendi yaptığı kanatları alıp Nişabur Ulu Ca-

mii'nin kubbesine çıkmış. Orada kendini bekleyen bir insan kalabalığıyla karşılaşmış.

Gölce:

-Çatlattın bizi. Sonra?

-Onlara şu konuşmayı yapmış: "Ey ahali, benim birazdan yapacağımı şimdiye kadar kimse yapmadı. Şimdi gözlerinizin önünde uçacağım. Dünyada yapılacak en mühim şey, göklerde uçmaktır. Ben de huzurunuzda bunu yapacağım." Konuşmanın akabinde kendini boşluğa bırakmış. Caminin kubbesinden havalanarak uçmaya başlamış.

Eymen merakla:

-Uçabilmiş mi?

-Havada epey dolaştığı rivayet ediliyor. İşte bu bilim insanı yüzyıllar sonra Hezarfen Ahmet Çelebi'yi etkilemeyi başarmış.

Ahmet'in çenesi düşmüş gibiydi. Bildiği tüm

hikâyeleri, araştırdığı her şeyi anlatmak istiyordu. Evlerinin önüne geldiğinde annesi:

-Ahmet! Oğlum açlıktan düşüp bayılacak-sın. Gel de iki lokma yemek ye.

-Tamam anne, birazdan geleceğim. Bana biraz müsaade et.

-Sofrayı kuruyoruz, çocuklar siz de gelin.

-Keşif Takımı, size son kez bir şey göstermek istiyorum. Sonra da birlikte yemek yeriz.

Ahmetlerin evinin yanından ilerleyen çocuklar onların depo olarak kullandıkları yere geldiler.

Gölce:

-Burası gizemli bir yere benziyor; karanlık ve sessiz.

Loş ışıktaki ilerleyen Ahmet bir yerde durdu. Bir aracı göstererek:

-Yaklaşın. Bunun ne olduğunu bilen varmı?

Eymen:

-Kanatları var.

Gölce:

-O zaman bir uçak!

-Bizim depoya uçağın sığması zor bir ihtimal. Hatta mümkün değil.

-O zaman nedir bu?

Keşif Takımı'nın tahminlerini alan Ahmet, deponun ışığını açıp anlatmaya başladı:

-Bu bir planör. Uçağın küçük hâli diyebiliriz. Kanatları ve ufak bir kuyruğu var. Motoru olmadan uçabilen sabit kanatlı bir hava taşıtı.

Gölce:

-Motorsuz mu? O zaman havalanıp nasıl uçacaksın?

-Çok basit! Vinç sistemiyle ya da bir uçağın çekmesiyle havalanabiliyor.

Kaldırmaya çalışan Kerem:

-Çok da hafif duruyor. Mesela demir olsa ağır olurdu.

-Bu zaten bir maket. İncecik ağaç tabaklarından oluşan bir panelden yaptım. Karşı komşumuz inşaat ustası. Onların bolca kullandığı bir malzemeymiş. Tedarik etmeme epey yardımcı oldu.

Eymen:

-Motorsuz uçabilmesini tam olarak anlamadım.

-Planörün dar gövdesi havayı kolayca yarmasını sağlıyor. Kanatları ise kaldırma kuvvetinden daha fazla faydalanabilmek için ince ve uzun olarak tasarlanıyor. Hafif yapıda olduğundan havada kalması da kolaylaşıyor.

Gölce:

-Gerçekten tebrik ederim. Bunca bilgiyi edinmiş, bir de kendi imkânlarıyla bu maketi tasarlamışsın.

Eymen:

-İlk uçuşu da bizimle yaparsın artık.

Kendi aralarında biraz gülüştükten sonra:

-Ben de uçmayı çok istiyorum. Bu maket gerçek olsa ne güzel olurdu.

Bir anda herkes sustu. Karşılıklı bakışmaların ardından Kerem:

-Bu konuyu babama danışalım. Bize yol gösterebilir.

Çocuklar kendi aralarında konuşurken Ahmet'in annesinin sesi duyuldu:

-Sofra hazır. Keşif Takımı'nı da alıp yemeğe gelir misin?

Hep birlikte yemeğe geçen çocuklar, afiyetle yemeklerini yediler. Yemek boyunca da

bu planörü nasıl uçuracaklarını konuşmadan edemediler. Yemek bitiminde ev ahalisinden müsaade isteyip Ahmet ile birlikte kendi evlerine giden Keşif Takımı, babalarına konuyu açtı. Mehmet Bey onları dikkatle dinledi. Sonrasında:

-Pilot bir arkadaşım var. Ahmet'in planöründen ona bahsedeyim. Belki bir faydası dokunur. Hemen arıyorum.

Başka bir odaya geçen Mehmet Bey, kısa bir telefon görüşmesinin ardından geri geldi.

-Pilot arkadaşım Ayhan Bey ile görüştüm. Yarın gelip Ahmet'in planör maketini inceleyecek.

Bu habere hepsi sevinmişti. Sevinçten ayakları yere değmeyen Ahmet:

-Mehmet amca çok teşekkür ederim. Nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum. Sayenizde önüme bir kapı açıldı.

-Çocuklar, şu hâlinizi görünce ben de çok mutlu oldum. Size yardımcı olabildiysem ne mutlu bana!

Ahmet, sonrasında evine doğru yola çıktı. Keşif Takımı da yorucu ve bir o kadar da heyecanlı bir günün ardından hazırlanıp uykuya geçti. Ertesi gün kahvaltıdan sonra kapı çaldı.

Gülce sevinçle kapıya koşarak:

-Pilot Ayhan Amca geldi!

-Dur kızım acele etme. Bu saatte adamın ne işi var burada?

-Zil çalıyor baba. Kesin odur.

Kapıyı açan Gülce karşısında karşı komşuları Zehra teyze'yi buldu. Zehra teyze yoğurt yapmak için maya istemeye gelmişti. Üzgün bir şekilde odasına gitti. Kıyafetlerini değiştirdi ve dişlerini fırçaladı. O sırada yine zil çaldı.

-Bu sefer ben bakmıyorum. Kesin başka biridir.

-Ben açarım.

Kapıyı açan Kerem:

-Baba seni soran biri var. Bir bakar mısın?

Bu haberle birlikte Eymen, Gülce ve Kerem uçarcasına kapıya geldiler. Mehmet Bey, gelenin Pilot Ayhan Bey olduğunu söyleyince çocuklar heyecanlandılar. Çocuklar, Mehmet Bey ve Pilot Ayhan Bey kısa süre sonra Ahmet'in planör tasarımını görmeye gittiler. Ahmet onları heyecanla karşıladı. Kendini takdim etti. Heyecandan planörün kanatlarına çeşitli süslemeler bile yapmıştı. Sonra, maket tasarımını nasıl yaptığını anlattı. Pilot; planörün hangi malzemeden yapıldığını, kanatlarının yapısını, uzunluğunu inceledi. Ahmet'e dönüp:

-Seni yürekten kutluyorum Ahmet. Çok iyi bir iş çıkarmışsın. Hesaplama bilgin ve ince işçiliğin sayesinde ortaya harika bir maket çıkmış. İznin olursa bu maketi bizim pistimize götürmek orada teknik ekiple de incelemek isterim.

Ahmet'ten izin aldıktan sonra Pilot Ayhan Bey maketi gelip almaları için birilerini aradı. Beklerken onlar da sohbet ettiler. Bir süre sonra evin önüne ufak bir kamyonet geldi. Teknik elemanlar depoya girdiler. Planörü parçalara ayırıp kamyonete yükleyip götürdüler. Birkaç gün sonra planörün incelendiği haberi geldi. Teknik ekip maketi çok beğenmişti. Tasarımcısı Ahmet'i hem tebrik etmek hem de ekibe dâhil etmek istediklerini belirttiler. Bunun üzerine Ahmet, Türk Hava Kurumu'na davet edildi.

Gittiğinde, Ahmet'e bir de plaket verildi. Üstelik bundan sonraki tüm eğitim giderleri de kurum tarafından karşılanacaktı. Ahmet olanlar karşısında çok duygulanmıştı. Plaketi alırken yüzü pespembe olmuştu. "Bir insan hayatında böyle bir mutluluğu kaç defa yaşar ki?" diye içinden geçirdi. Plaketini sıkıca tuttu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bu koca yürekli çocuğu etrafındaki herkes alkış yağmuruna tuttu. Ahmet; Hezarfen Ahmet Çelebi, İsmail Cevheri ve Lâgari Hasan Çelebi gibi bilginlerin izinden yürümüştü. Aldığı destekle ileride planörün gerçeğini hatta daha iyilerini yapabilirdi.

-Son-

HEZARFEN

Evliya Çelebi'nin Seyahatname adlı ünlü eserinde yer alan, 17. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nda yaşamış olduğuna inanılan efsanevi Müslüman Türk bilginidir. Hezâr-fen Ahmed Çelebi, 1632 yılında lodoslu bir havada Galata Kulesi'nden kuş kanatlarına

benzer bir araç ile kendini boşluğa bırakması ve İstanbul Boğazi'nda 3358 metre yukarıdan süzülerek Üsküdar'da yer alan Doğancılar Meydanı'na inmesi ile tanınır. Buna rağmen modern Osmanlı tarihçileri ve mühendisler tarafından hikâyenin bilimsel olarak tutarsız olması ve başka herhangi bir tarihsel kaynakta geçmemesi neden gösterilerek bir efsane olduğu savunulur.

Kaynak: <https://tr.wikipedia.org>

Daha fazla bilgi için karekodu okutabilirsiniz.

SÖZLÜK

KELİMELER

- **Anekdot:** Hikâyecik.
- **Akabinde:** Hemen ardından.
- **Aşikâr:** Açık, apaçık, belli.
- **Esnaf:** Bir yerin sözü geçenleri, ileri gelenleri.
- **İdol:** Örnek alınan kimse.
- **Katetmek:** Bir yeri aşarak geçmek, yol almak.
- **Nüsha:** Benzer, aynı, kopya.
- **Rivayet etmek:** Bir olay, bir haber veya sözü aktarmak.
- **Plaket:** Bir başarıyı ödüllendirmek amacıyla verilen levha.
- **Tedarik etmek:** Bulmak, sağlamak.
- **Takdim etmek:** Sunmak.

DEYİMLER

Deyimleri birer cümlede kullanalım.

- **Merak sarmak:** Bir şeyi edinme, yapma, uğraşma isteği.
-

- **Bir deri bir kemik kalmak:** Çok zayıflamak.
-

- **Dikkat kesilmek:** Bütün dikkatini bir şey üzerinde toplamak.
-

- **Kulak vermek:** Önem vererek dinlemektir.

-
- **Ödü kopmak:** Ani gelişen bir olay sebebiyle çok korkmak.

-
- **Çenesi düşmek:** Yerli yersiz konuşup gevezelik etmek.
-

ATASÖZLERİ

- **Görünen köy kılavuz istemez:** Açıkça belli olan bir durumu açıklamak gerekmez; yeterince açıktır.
-

- **Erteye kalan, arkaya kalır:** Bir iş zamanında yapılmalı, başka bir zamana bırakılmamalıdır. Yoksa başarılı bir sonuç alınamaz.
-

Uçtu uçtu... Kim uçtu? Haydi uçtu
diyelim, bir de sağ salım yere
konabilmek vardı. Ne zordu! Uçmak
bir zamanlar birilerinin hayalleriydi
sadece. Oysaki şimdilerde ne kolay...

Çeşit çeşit araçlarla uçabilir;
dünyanın öbür ucuna kadar
gidebilirsiniz. Birileri uçmayı
hayal edip de hayallerinin peşine
düşmeseydi bugün bunları
yapabilir miydik?

**Sesli Kitap
Karekodu Okut**

Adres: İkitelli Osb Mah.
Yıldız Teknopark 2b02
Başakşehir / İstanbul

[f ilkokulluyum](#) [i ilkokulluyum](#)

ISBN: 978-605-72983-1-7

9 781234 567897